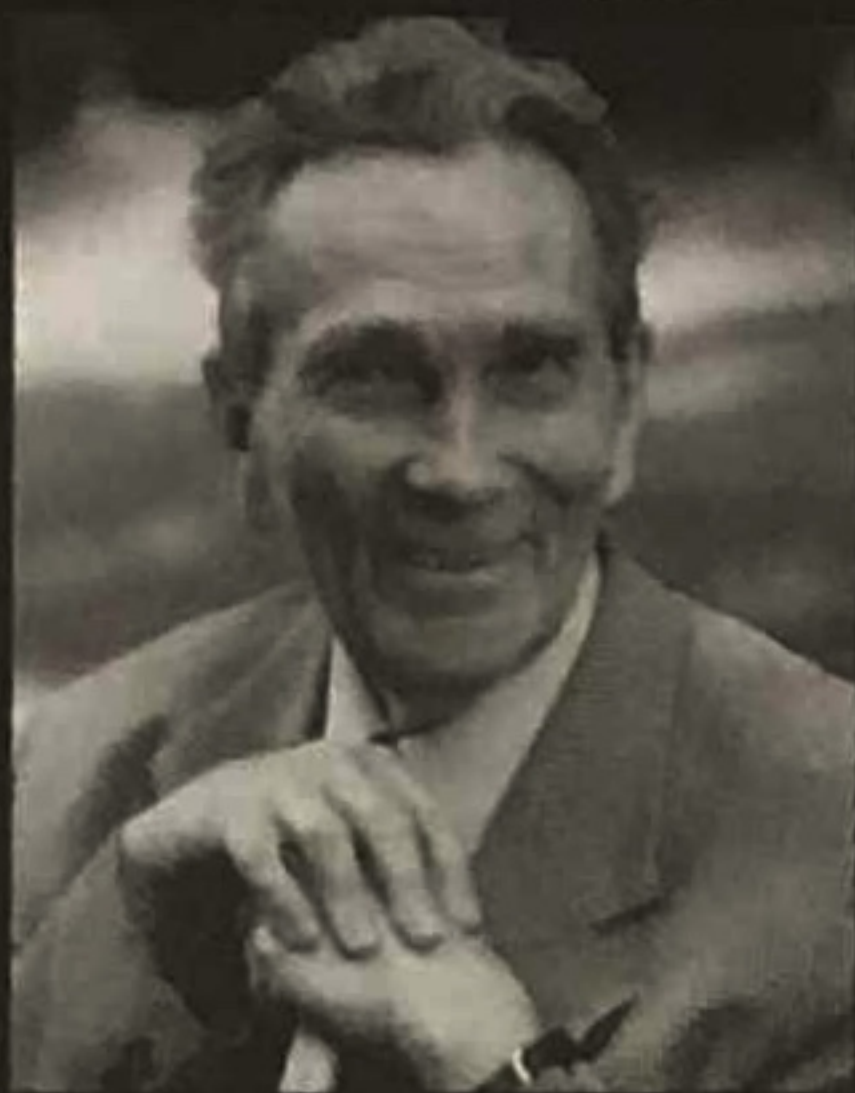

J. Jandourek / M. Elblová / H. Chvátalová

Zdeněk Matějček

Naděje není v kouzlech

portál ROZHOVORY

**Jan Jandourek, Markéta Elblová,
Helena Chvátalová: Zdeněk
Matějček – Naděje není v kouzlech**
Praha, Portál 1999. 232 s.

Jako psychologové máme své těžkosti ve vysvětlování druhým lidem, „kdo že to je psycholog“. Recenzovaná knížka nám dává možnost odpovědět na tuto otázku – dát jim tuto knihu do rukou a říci jim: „tak tohle je psycholog“.

Jde o životní příběh podaný v přejném rozhovoru. Ten by podle přání Z. Matějčka „měl být někomu užitečný“ (s. 136). Psychologům zřejmě v první řadě. Ukazuje jim, jak „profesionální poctivost“ a nadějně směřování celého života k opravdové pomoci druhým lidem je životodárnou perspektivou – vzdor všemu. Zdeněk Matějček je „někdo“. Někdo, kdo dovede psát laskavě o druhých lidech – o svých přátelích, k nimž měl a má plnou důvěru. Dovede psát i o svědomí, o posvátné úctě psychologa k porozumění, o budování vlastní identity vzdor neúspěchům, o cílevědomé práci na sobě, o potřebě ochrany vlastního duševního stavu i o „luštění projevů a opatrného usuzování z nich na prožitky“. Dovede citlivě odlišit úlohu psychoterapie od pastorální péče a vyznat se z osobního příklonu k Franklově logoterapii. A přitom nám dává jako vzor profesora Hellbrügga a jeho heslo „jen ten, kdo pomáhá, je opravdu svobodný“. O kom by se to z řad psychologů dalo říci více, nežli právě o Zdeněkovi Matějčkovi? Platí o něm i to, co sám napsal o druhých: „Člověk svým životem dává svou ‚moudrost‘ najevo, ani o tom sám neví. To je to, co nehlásá, nevykřikuje, nepublikuje – vědí o tom jen ti blízcí a nejbližší. A je-li v tom opravdu něco moudrého, to se ukáže zase (možná) až v jejich životě – a ovšem v tom hodnocení opravdu posledním a nejvyšším“. Díky za to.

Jaro Křivohlavý